

disse Nedsættelser? Det er dog Embedsmænd, Toldmennesker og andre Embedsmænd. Hvad forstaa de sig paa det? Hvorfor er dog ikke Industrien kaldt til? Den højtaerede Minister vil svare: Fordi den er interesseret. Nu vel, ja, men de andre, der hale i den anden Ende, Konsumenterne, ere sandt for Dyden ogsaa interesserede, og jeg tror, naar alt kommer til alt, at de industrielle og storhandelskyndige, som ere vante til at tumle med store Forhold, økonomiske Forhold, ere i Stand til at løfte sig højere op over Helheden end det Menneske, som staar med sin lille Tallerken foran sig og siger: Vær saa artig, alt, hvad der er paa den, vil jeg have ind uden Told, fordi der saa kommer mindst ud af Lommen paa mig.

Det, der har draget denne Nedsættelse af Beskyttelsen ind i en Revision af Toldloven, en Revision, som godt kunde være foretaget paa det toldtekniske og paa Finanstoldens Omraade, er, lad mig sige det rent ud, den Omstændighed, at man ikke har turdet andet. Det er sket af Hensyn til disse akademiske Frihandlere, som nu en Gang have faaet dette Princip forkert i Hovedet, og som ikke kunne komme ud over det. I Sagens Natur er det ikke begrundet, for jeg kan vanskelig tænke mig et uheldigere Tidspunkt end netop det nuværende til at forelægge et Lovforslag, som indeholder en Nedsættelse i Beskyttelsen, hvor dog denne Beskyttelse er saa moderat, som den i det store og hele er her i Landet. At enkelte Satsers kunne og bør nedsættes, er noget, jeg paa ingen mulig Maade skal modsætte mig. I det hele vil jeg sige, at jeg med den bedste Villie af Verden gaar til Forhandling paa dette Grundlag, men ud fra konkrete Undersøgelser, ikke ud fra, hvad en Toldembedsmand eller en anden Embedsmand kan antage for det rigtige under Hensyn til, hvad den Mand bruger osv. osv. Jeg er villig til Forhandling paa Grundlag af konkrete Undersøgelser i det enkelte Tilfælde, om hver enkelt Sats, hvor der overhovedet kan være nogen Tvivl.

Saa vil jeg til Slutning sige nogle Ord om Konsumentstandpunktet, og ganske særlig har jeg fundet Anledning til at fremsætte nogle Bemærkninger i saa Henseende paa Grund af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), som stod paa et særligt Arbejderstandpunkt. Det gør jeg ogsaa, for jeg er ogsaa Arbejder og maa leve af mine Hænders Ger-

ning. Det er netop en af Grundene, hvorfor jeg med stor Fornøjelse ser, at der er nogen, der har noget. Thi hvad skulde vi andre ellers leve af? Og mig er det ganske ufatteligt, at det kan være god Arbejderpolitik at forlange Nedsættelse i Beskyttelsen, hvor man ikke med klare, konkrete Tal viser, at Nedsættelsen er nødvendig, eller at den kan taales. For det er det, det kommer an paa. Jeg kan ikke forstaa, at det skulde være god Arbejderpolitik at gaa den nævnte Vej. Mig forekommer det, at Kampen mellem Kapital og Arbejde maa ligge inden for Landets Grænser. Den føres i Organisationerne paa begge Sider, disse Organisationer, som jeg alle Dage — hvad mange af de Herrer vide — har været en Ven af, og som jeg tror under Nutidens industrielle og erhvervslige Udvikling i det hele ere ikke alene nyttige, men nødvendige. Det er min Overbevisning, at vi uden dem vilde gaa ind i en Feudalisme paa Grundlag af flydende Kapital, ligesom vi i sin Tid ere gaaede ind i den paa Grundlag af, hvad man kalder den faste Kapital. Kampen om den rette Fordeling af Udbyttet maa staa mellem disse Organisationer: Arbejdsgivernes paa den ene Side og Arbejdernes paa den anden. Og dersom man ved at falde Kapitalen an paa alle Maader, ad hvilke man kan komme den til Livs, faar det til at ende med, at denne Kapital ikke kaster noget eller ikke noget væsentligt af sig, ja, saa vilde de Herrer simpelthen komme til at staa overfor den uløselige Opgave at plukke Haar af den skaldede. Det har ingen endnu kunnet præstere, og de Herrer ville heller ikke kunne det!

Det er, tror jeg, ikke overflødigt en Gang ogsaa at tage Kapitalens Parti, jeg mener naturligvis Privatkapitalens. Naar vi angribe Privatkapitalen ved Skattelove, ved Arveafgifter, ved Fagforeningerne, kort og godt ad alle Veje, hvor vi kunne komme den til Livs, tilstaar jeg, at jeg synes, efterhaanden maa det blive noget mindre behageligt at have Kapital. Nu vilde de Herrer dertil sige: Det er netop det, vi ville! Vi ville i al Stilhed ekspropriere Kapitalen! Og de Herrer ville saa henvise til deres socialistiske Samfund. Jeg skal naturligvis ikke komme ind paa en Værdsættelse af dette. Jeg skal blot sige, at jeg ikke anser det for muligt. Men hvis det alligevel er muligt, vil jeg bede Vorherre om at bevare mig for at komme til at leve under denne Samfundstilstand. Det er galt, som det er — det